

Jørn Lier Horst

Omùl cavernelor

Traducere din norvegiană de
Ivona Berceanu

3
TREI

Bărbatul decedat era complet deshidratat. Era reze-mat de speteaza scaunului, cu buzele răsfrânte și cu dinții negri-gălbui dezveliți. Din scalp încă atârnav smocuri de păr prăfuit și tocit. Pielea feței lăsa să se întrevadă oa-sele palide și lucioase. Degetele îi erau zbârcite, negre și crăpate.

William Wisting răsfoi restul fotografiilor făcute de criminaliști. Bărbatul avusese o constituție destul de firavă, însă țesutul se contractase și putrezise, dând impresia unui corp chiar mai uscățiv decât avusese pe vremea când trăia.

Dosarul purta titlul „Viggo Hansen“. Fotografiile care-l surprindeau fuseseră făcute din unghiuri diferite. Wisting analiză diferitele poze ale trupului aproape mu-mificat. De obicei rămânea indiferent la fotografiile de acest fel din dosare. Era obișnuit cu astfel de scene lugu-bre și învățase să se detașeze de șocul vizual. În cariera sa de peste 30 de ani în poliție văzuse atât de multe cadavre, încât le pierduse șirul. Dar acesta era diferit. Nu doar pen-tru că nu mai văzuse ceva asemănător, ci pentru că pe bărbatul de pe scaun chiar îl cunoscuse. Practic, fuseseră vecini. Viggo Hansen locuise în imobilul din curbă, la

trei case distanță de a sa, și zăcuse mort vreme de patru luni, fără ca Wisting sau oricare dintre ceilalți vecini să-și fi făcut griji pentru el.

Se opri la o fotografie făcută din cadrul ușii de la bucătărie, care surprindea camera de zi. Bărbatul era poziționat cu fața la televizor, cu spatele la fotograf. Televizorul era pornit, așa cum fusese când patrula de poliție intrase în casă.

Camera era mobilată modest. În afară de măsuța pentru televizor și scaunul pe care stătea bărbatul, observă o masă ovală de cafea, încă un scaun și o canapea cu perne și pățuri. Pe unul dintre pereți erau câteva rafturi și, sub ele, un dulăpior. În cealaltă parte a camerei se vedeau draperiile gri trase peste fereastră. În partea dreaptă a televizorului era o lampă de podea cu abajur franjurat și pete maronii de arsură pe partea din interior. Pe pereți erau atârinate trei picturi înfățișând peisaje. Pe masa din fața bărbatului se găseau o revistă săptămânală și o telecomandă, iar lângă acestea, un pahar și o farfurie cu niște resturi nedefinite de mâncare. Altfel, camera era îngrijită.

Nu existau urme de conflict. Nimic care să sugereze că bărbatul singuratic ar fi avut oaspeți nepoftiți în ultimele ore ale vieții sale. Nu exista nicio suspiciune că acolo s-ar fi comis vreo infracțiune. Cu toate acestea, circumstanțele impuneau ca poliția să investigheze cauzele decesului, iar Espen Mortensen făcuse o verificare de rutină amănunțită.

Următoarea fotografie era un prim-plan cu revista săptămânală așezată pe măsuța de cafea. Era deschisă la programul TV din ziua de joi, 11 august.

Wisting își ridică privirea spre fereastra biroului și se uită la zăpada care cădea cu fulgi mari. Calendarul arăta ziua de vineri, 9 decembrie. Viggo Hansen ar fi zăcut mort mult și bine, dacă n-ar fi avut o factură neplătită la curent. Compania de electricitate îl notificase în repetate rânduri că va sista alimentarea cu curent. Într-un final, trimiseseră un angajat la adresă. Doar întâmplarea făcuse ca angajatul să se deranjeze să verifice puțin mai amănunțit și să întrezărească trupul lui Viggo Hansen prin crăpătura draperiilor de la sufragerie.

În lista de programe erau încercuite anumite ore, iar Viggo Hansen făcuse un semn pe marginea revistei în dreptul emisiunilor pe care, evident, intenționa să le urmărească. Unul dintre ele era la postul Discovery Channel și se numea *FBI's Archives*. Seria, care prezenta reconstituiri ale unora dintre cele mai importante cazuri ale Biroului Federal de Investigații, îi era familiară lui Wisting.

Wisting răsfoi mai departe dosarul. Următoarea fotografie prezenta chipul bărbatului decedat. Era mumificat și înnegrit, cu găuri negre în porțiunile unde pielea se desprinsese. Dantura era vizibilă până în dreptul molarilor. Ceea ce mai rămăsese din limbă atârna acum ca o umflătură neagră-albăstrie. Globii oculari erau mari și găunoși și erau îndreptați spre înainte.

Puse fotografiile la loc în dosar, se ridică și se duse la fereastră. Soarele era la asfințit. Asfințitul gri-plumburiu al iernii. Ar fi trebuit să meargă acasă, numai că acolo nu-l aștepta nimic, dacă nu punea la socoteală televizorul.

Jos, în curtea din spatele clădirii, una dintre mașini ieșea din garaj. Roțile se învârtiră în gol pe gheață, dar apoi prinseră aderență. Lumina albastră a girofarului se reflecta scânteind în fulgii de zăpadă.

Wisting reveni agale în biroul lui și privi îndelung la dosarul nu foarte voluminos. Viggo Hansen nu avea familie, prieteni sau alte rude. Murise la fel de singur cum trăise.

Voia să pună dosarul deoparte în teancul pregătit pentru arhivă, dar ceva îl împiedica. Nu știa ce anume. Nici experiența, nici intuiția nu-i spuneau decât că dosarul trebuia clasat. Cea mai importantă sarcină a anchetei era să stabilească identitatea persoanei decedate. Nu existau membri ai familiei cu care să-i compare profilul ADN, însă le fuseseră suficiente eşantioanele prelevate de pe o periută de dinți și un pieptăn găsit în buzunarul din spate al unei perechi de pantaloni de pe un scaun din dormitor. Rezultatele testelor stabiliseră că bărbatul decedat era unul și același cu cel care locuise în acea casă: Viggo Hansen, în vârstă de 61 de ani.

Medicul legist se arătase surprins de starea în care se găsea trupul. O combinație între umiditatea redusă, temperatura scăzută și încăperea aproape ermetică, toate ușile, ferestrele și gurile de ventilație fiind închise, duseseră la mumificarea treptată, dar sigură, a lui Viggo Hansen, în loc să lase corpul să putrezească și să se descompună. Cu toate acestea, cauza morții a fost imposibil de stabilit. Pe certificatul de deces scria doar *mors subita*. Moarte subită.

Computerul scoase un sunet scurt și pe ecran apăru un pătrat roșu. Un mesaj urgent de la dispecerat. Wisting își miji ochii. Șapte cuvinte: Cadavru descoperit lângă ferma principală din Halle.

Așeză dosarul Hansen în vârful teancului de cazuri pregătite pentru arhivare și accesă mesajul.

În redacție era liniște. Zăpada umedă se lipea de ferestre, atenuând zgomotele lumii exterioare. Spațiul de lucru era decorat deja pentru Crăciun. Televizoarele pe ecranele cărora rulau imagini tăcute ale posturilor internaționale de știri erau împodobite cu ghirlande argintii și globuri roșii. Logoul VG era ornamentat cu îngerii albi, iar de-a lungul pereților despărțitori dintre birouri sclipeau luminițele multicolore ale instalațiilor de Crăciun.

Șeful departamentului de știri era Knut A. Sandersen. Biroul său cu pereți de sticlă era orientat cu fața spre restul echipei editoriale. Line îl putea vedea ținând telefonul mobil între umăr și ureche, în timp ce el lucra la computer. La drept vorbind, șeful ar fi trebuit să plece de mult acasă. Devenise din nou tată în urmă cu două luni și jumătate. Acum era ora șapte și lucrase deja trei ore peste program.

Sandersen puse capăt discuției, sorbi din ceașca de cafea și-și lăsă capul pe spate. Cineva atârnase crenguțe de vâsc de lampa fixată pe tavan deasupra lui.

Line se ridică și dădu să intre pentru a-i vorbi despre propunerea ei. Dar telefonul lui Sandersen sună din nou și, brusc, bărbatul era din nou ocupat.

În timp ce aștepta ca redactorul-șef să se elibereze, ridică din nou ceașca, gândindu-se la Crăciun. Se întreba cum aveau să-l sărbătorească. Nu vorbise deocamdată cu tatăl ei, dar presupunea că aveau să fie ei doi și bunicul, în casa din Stavern. Poate că va apărea și Thomas. Ea și Thomas erau frați gemeni, iar el era pilot de elicopter în Escadrila 330. Thomas nu mai avusese liber de Crăciun de când murise mama lor. O cuprinsese dintr-odată un dor nesfârșit. Trecuseră cinci ani și jumătate de la moartea ei. La început, dorul fusese aproape insuportabil. Existaseră dimineți când nu dorea să se trezească, izburca brusc în lacrimi în timpul ședințelor și se-ntreba mereu cum avea să se descurce tatăl ei de unul singur. Acum, sentimentul de dor se mai atenuase, nu mai resimțea acea disperare, dar știa că nu era o întâmplare că lucra atât de mult. Devenise dependentă de muncă, de atenția și concentrarea pe care le depunea în documentarea unui caz.

Redactorul-șef termină convorbirea, însă primi un nou telefon înainte ca Line să apuce să se ridice de pe scaun. Knut A. Sandersen încărunțise foarte tare în zona tâmplilor, în anii scurși de când Line se angajase la ziar pentru o perioadă determinată. Acum era angajată pe termen nedeterminat și făcea parte din grupul de investigații criminalistice. Propunerea pe care voia să i-o facă depășea domeniul ei, dar aveau suficienți oameni ca să i se acorde câteva zile pentru a lucra la revista de weekend.

Sandersen se ridică și se lovi de vâsc. Line bănuia că tocmai el îl atârnase acolo. Continuă să vorbească la telefon în drum spre cafetieră, dar deja încheiase convorbirea când Line îl văzu întorcându-se cu un pumn de biscuiți cu ghimbir și cu cana de cafea plină-ochi. Se

așeză la birou, se lăasă pe spătarul scaunului și, pentru o vreme, rămase nemișcat.

Line știa că trebuie să se grăbească, avea de spus doar trei propoziții ca să-și vândă povestea. Se ridică, își luă ceașca de cafea, ca să facă discuția mai plăcută, și intră în biroul lui. Sandersen se uita pierdut la crengile de vâsc, apoi își îndreptă privirea spre ea.

— Vreau să scriu despre Viggo Hansen, îl anunță ea.

Sandersen începu să-și facă ordine pe birou.

— N-am auzit niciodată de el, răspunse, așezându-și hârtiile într-un teanc. Ce a făcut?

— A murit.

— A fost ucis?

Ea negă dând din cap.

— A stat timp de patru luni în fața televizorului, înainte să-l găsească cineva.

— Mort de-a binelea, așadar.

— Vreau să scriu despre cum s-a putut întâmpla așa ceva, explică Line. Cum este posibil să fii atât de singur și uitat de toată lumea, încât trebuie să treacă patru luni înainte să descopere cineva, întâmplător, că ai murit.

Sandersen deschise gura să-i răspundă, dar Line continuă:

— Cred că ar fi bine să publicăm de Crăciun un astfel de articol, spuse ea, sorbind din ceașca de cafea. ONU tocmai ce a declarat că avem cea mai bună țară de locuit din lume. Dar în statisticile referitoare la gradul de fericire Norvegia este pe locul 112. În fruntea listei era o țară de prin Pacific, o comunitate a unei mici insule, unde oamenii au timp pentru semenii lor și au grijă unul de celălalt.

Observă că lui Sandersen îi plăcea ideea. Subiectul propus de ea s-ar fi potrivit perfect în tabloul de

ansamblu. Un contrast cu veselia Crăciunului, sfaturile de slăbit și articolele despre ce cadouri sunt la modă. Totuși șeful ei părea îngândurat.

— Trebuie să scriem și despre altceva în afară de starea vremii, adăugă ea cu convingere, făcând semn cu capul spre ediția din ziua respectivă, care avea pe prima pagină titlul *Se apropie un front atmosferic siberian*.

Line își dădu seama la un moment dat că ridurile de pe fruntea lui nu aveau nimic de-a face cu ideea ei, ci cu întreaga situație din redacție. În echipa editorială care se ocupa de ediția de weekend, aflată la etajul superior, erau 25 de persoane și ar fi trebuit să fie capabili să se ocupe de revistă așa cum trebuie. Sandersen nu avea nimic de câștigat dacă mai aloca echipei un jurnalist. Dimpotrivă. Rămânea cu mai puțini oameni pentru cazurile noi.

— Am nevoie de trei sau patru zile, spuse ea, conștientă că nu erau suficiente. În mormântarea are loc marți.

Sandersen apucă un pix și-l vârî în gură.

— La ce se uita?

— Ce vrei să spui?

— La ce emisiune se uita când a murit?

— Nu știu, răspunse Line, sorbind din cafea. Dar poți să citești despre asta în ziar.

Sandersen dădu din cap.

— De acord, spuse el, fixând cu privirea scările care duceau la etajul de deasupra. Le dau lor cazul nou și le spun că li te pot împrumuta trei zile.

— Trei zile, confirmă ea, după care se aplecă și-l sărută pe obraz.

O mașină de dezăpezire ce se apropia stârnea un nor alb în urma ei. Zăpada se lipi zdravăn de parbriz și Wisting încetini până când vizibilitatea se îmbunătăți.

O mașină de poliție și un ofițer în uniformă, cu zăpadă înghețată pe cozoroc, se aflau pe marginea drumului ce ducea la ferma menționată în mesaj. Un panou invita, cu litere mari și roșii: *Taie-ți singur pomul de Crăciun.*

Dădu din cap în semn de salut către polițistul în uniformă și viră spre drumul către fermă. În depărtare, observă farurile mașinilor și oamenii angrenați în diverse activități în spațiul deschis.

Cadavrul fusese descoperit într-o pepinieră de brazi. Primul echipaj de poliție raportase că persoana găsită părea să fie acolo de mult timp. Wisting știa ce însemna asta. Cât de puțin se păstra dintr-un corp omenesc expus timp îndelungat intemperiei și stihiiilor naturii.

Opri mașina în parcare, coborî și atunci își dădu seama cât de subțire era îmbrăcat.

Doi polițiști în uniformă se aflau la intrarea pepinierii de brazi. Un panou anunța că un brad argintiu

costa 380 de coroane, iar prețul pentru un pom obișnuit norvegian de Crăciun era de 220 de coroane.

— Am mai aflat ceva? întrebă el.

Polițistul mai în vârstă își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu, răspunse el și-și suflă în mâini ca să le încălzească. Mortensen este acolo, adăugă el, făcând semn cu capul spre pădurea de pini. Dar nu cred că va afla prea multe acolo. După haine și încălțări, pare să fie vorba despre un bărbat, dar nu se știe cu certitudine.

Wisting aruncă o privire spre șirul de pomi de Crăciun. La 50 de metri în față era aprins un reflector și-l văzu pe criminalist aplecat deasupra unei forme nedeslușite.

— Cine l-a descoperit? întrebă el.

— Un băiat în vârstă de opt ani, care venise împreună cu tatăl său să taie un brad. Trupul este întins sub ramuri, lipit de trunchi, ca și cum cineva l-ar fi îndesat cât mai adânc sub crengi.

Interveni și celălalt polițist:

— Au dat zăpada la o parte ca să poată lovi cu toporul și, inițial, nu și-au dat seama ce este.

Wisting dădu din cap. Își putea imagina deja titlurile ziarelor: *Un băiat (8 ani) a găsit un cadavru sub pomul de Crăciun.*

— Unde sunt acum băiețelul și tatăl lui? întrebă el.

— I-am trimis acasă.

Wisting le mulțumi și se îndepărtă. Zăpada îi scârțâia sub tălpile pantofilor.

Mortensen se ridică și-l salută printr-o mișcare a capului. În părul său își găsiseră sălașul niște fulgi de nea.

Wisting analiză cadavrul de la un metru distanță. Fu nevoit să se aplece ca să vadă mai bine sub ramurile

pinului. O spinare încovoiată, purtând un sacou decolorat și înghețat bocnă, pantaloni subțiri și o pereche de pantofi maronii de piele cu șireturi, fără toc. În partea din spate a craniului mai atârnavu câteva smocuri de păr. Pe gât avea urme de mușcături lăsate de păsări sau de mici rozătoare.

— Ce părere ai? întrebă el, ridicându-se.

Espen Mortensen săltă din umeri.

— Îl vom scoate de acolo și-i vom lăsa pe medicii legiști să-l examineze. Apoi vom ridica un cort și vom cerceta locul crimei pe măsură ce înlăturăm zăpada. Pot fi mai multe lucruri aici.

— Tot tacâmul? comentă Wisting. Nu crezi că a murit din cauze naturale?

Mortensen clătină din cap.

— Dacă ar fi fost la o distanță mai mare de zona populată, putea părea că a căutat adăpost, însă este la 50 de metri de drumul spre fermă și la doar câteva sute de metri de cea mai apropiată clădire.

Wisting se aplecă din nou. Mortensen avea dreptate. Nu putea fi vorba nici de vreun accident. Sinuciderea ar fi fost o posibilitate. Poate că sub ramuri, în apropierea trupului, aveau să găsească vreun flacon gol de medicamente. Ar fi ușurat situația, însă ceva îi spunea că nu aveau să găsească așa ceva.

— De cât timp crezi că este aici?

— De astă-vară.

Wisting fu surprins de răspunsul primit, așteptând o explicație.

— Hainele, spuse Mortensen. Poartă îmbrăcăminte de vară.

Wisting se ridică din nou și făcu un pas în spate.

— Dar nu este nimeni pe lista persoanelor dispărute în acea perioadă, spuse el.

Line se gândea la Viggo Hansen. Crescuse la trei case distanță și-și amintea bine de el. Acel om fusese mereu învăluit în mister. Toți copiii se temeau de el, fără vreun motiv anume. Rareori îl vedeau ziua, pentru că obișnuia să iasă din casă noaptea. Și-o amintea pe mama ei, care, ori de câte ori Line venea târziu, îi spunea că trebuie să se întoarcă înainte ca Viggo Hansen să iasă din casă. Ea și Thomas stăteau uneori la fereastră și-l vedeau ieșind din casă după miezul nopții. Coccoșat, îmbrăcat cu o haină neagră cam largă, întotdeauna mergea pe trotuarul unde nu erau felinare.

Se zvonea că mama lui fusese internată la ospiciu și că tatăl lui făcuse pușcărie, însă Line nu știa dacă era doar bârfă sau dacă exista vreun sâmbure de adevăr în toate acele povești.

Abia aștepta să-și înceapă munca la noul articol. Încă înainte de-a primi aprobarea lui Sandersen crease pe calculator un folder denumit Viggo Hansen.

Scrierea unui reportaj era un proces jurnalistic total diferit față de articolele ei obișnuite, nu doar în ceea ce

privește ideile și coroborarea materialului, ci și analiza și prelucrarea informațiilor. Era o modalitate unică de a aborda realitatea.

În articolele de actualitate folosea un mod direct de exprimare. Limbajul era simplu și succint. Într-un reportaj însă, limbajul avea un rol total diferit. Avea mai multă libertate să experimenteze și, cu toate că nu scria poezie, putea să se joace ore întregi la înfrumusețarea frazelor. De asemenea, putea să petreacă mai mult timp la structurarea materialului. Încea întotdeauna să insuflă forță narativă, să confere consistență și un portret bine conturat persoanelor despre care scria. Reportajul era un gen care-i permitea să meargă în profunzimea lucrurilor și să-și lase amprenta asupra poveștii. În același timp, era fascinant să poată oglindi teme sociale importante prin intermediul destinului unor indivizi, descrierea vieții lor și a acelor detalii însemnate care aveau puterea intrinsecă de a spune o poveste mai amplă.

În plus, simțea că munca pe care o făcea pentru revistă era mult mai apreciată, atât de cititori, cât și de manageri. Primea laude din partea lui Sandersen și a redactorului-șef editorial, însă nu se puteau compara cu feedbackul înflăcărat pe care i-l transmitea redactorul suplimentului de weekend. Felicitările erau adesea însoțite de fețe zâmbitoare și de un șir de semne ale exclamării la finalul lor. Și încă nu scrisese un reportaj pentru care să nu primească mesaje din partea cititorilor, fie prin e-mail, fie prin poștă. Line ar fi răspuns fiecărui cititor în parte.

Mai demult, Line scrisese câteva interviuri-portret și-i plăcea să încerce să înțeleagă și să transmită cititorilor

viziunea și concepțiile persoanelor interviewate. Desigur, în acele articole scrisese despre oameni încă în viață, dar principiul era același. Trebuia să afle cine erau cu adevărat persoanele pe care le interviewa.

Deocamdată, dosarul despre Viggo Hansen nu conținea prea multe detalii. Acasă avea un articol decupat din ziar în care se menționase cazul, după descoperirea cadavrului, însă nu stărnise nicio reacție, niciun comentariu din partea cititorilor care să conțină critici la adresa sistemului de îngrijire a bătrânilor ori la adresa sistemului de sănătate. Povestea nu fusese preluată nici de agențiile de știri și nici de vreun cotidian național.

Îl cunoștea pe jurnalistul care scrisese articolul. Garm Søbakken. Lucraseră împreună când ea fusese angajată temporar la un ziar local. Probabil că povestea ar fi fost preluată de alte ziare dacă Garm ar fi știut mai multe detalii. În acel articol scurt se spunea doar că bărbatul trăise singur și că murise cu mult timp înainte să fie descoperit. Garm părea mai degrabă preocupat să afle dacă poliția nu avea suspiciunea că ar fi fost vorba despre o crimă. El specifica în articol că poliția făcea cercetări de rutină în cazul fiecărui deces neașteptat și atunci când cauza morții nu era evidentă.

În același ziar, Garm scrisese un articol despre numărul insuficient de locuri de cazare pentru studenții din oraș. Un alt material continua un articol publicat într-un număr anterior, care vorbea despre un atac violent. Garm era cu siguranță foarte ocupat.

Lui Line faptul că Viggo Hansen locuise în cartierul ei îi trezise în primul rând interesul. Îi citise numele scris pe cutia poștală, ori de câte ori se ducea și se întorcea de la școală, furase mere din grădina lui și-i bătuse la ușă ca

să-i vândă lozuri pentru vreo campanie umanitară de la școală, însă nu-și amintea decât vag cum arăta. Un bărbat scund, cu părul rar și cu o mandibulă puternică.

Tatăl ei îi dăduse vestea despre moartea bătrânului într-o seară când o sunase și-i pomenise despre acesta doar așa, într-o doară. Line începuse să-l descoasă pe tatăl ei, punându-i niște întrebări la care fostul ei coleg de la ziarul local nu se gândise. Astfel aflase detalii care transformau evenimentul într-o știre care ar fi putut stârni niște reacții. De exemplu, faptul că Viggo Hansen stătuse, pur și simplu, mort pe scaun în fața televizorului încă de astă-vară și că televizorul mai mergea în momentul în care poliția intrase cu forța în casă erau două dintre aspectele pe care ea intenționa să le folosească în introducere.

Tot de la tatăl ei aflase de ce cadavrul nu fusese descoperit mai devreme. Viggo Hansen avusese o viață solitară. Nu avusese familie, colegi de muncă și nici prieteni, nu avusese abonamente la niciun ziar și aproape că nu primise nicio scrisoare prin poștă. Contul bancar înregistrase tranzacții în mod regulat. Era încasată pensia și majoritatea facturilor erau achitate prin debit direct. Fusese un bărbat care, pentru cei din jur, nu exista. Un om care nu fusese remarcat, deși trăia în mijlocul unei comunități.

Ea își dădu seama că nu putea scrie o poveste care să se limiteze doar la circumstanțele externe, singurătatea și viața solitară, ci că trebuia să scrie o poveste despre adevărata identitate a lui Viggo Hansen. Dacă nimeni nu-l cunoscuse în timpul vieții, atunci oamenii aveau să-l cunoască acum.

Se gândi că un astfel de proiect era ca și cum ar fi privit prin gaura cheii. La început putea să zărească doar

un crâmpei dintr-o cameră, atât cât îi permitea gaura cheii, însă ea știa că dincolo de ușă se ascundeau mult mai multe amănunte.

În perioada cât va lucra la caz se va muta acasă la tatăl ei, de la care trebuia să obțină mai multe informații. Viggo Hansen era cu opt ani mai mare decât tatăl ei, însă acesta poate că știa numele unor cunoscuți de-ai lui Viggo Hansen. În plus, tatăl ei i-ar fi putut spune cu certitudine dacă mama lui Viggo Hansen fusese internată într-un spital psihiatric, iar tatăl trimis în pușcărie.

Deschise un nou document și găsi un model de scrisoare cu logoul VG. Dacă voia să progreseze, avea nevoie și de informații oficiale de la poliție. Ca titlu alege formula *Solicitare de acces la documente dintr-un dosar penal*. Mai trimisese astfel de scrisori și urma să-l roage pe unul dintre șefi să semneze. Se uită la titlu și șterse expresia *dosar penal*. Proiectul de acum era diferit de ceea ce făcea în mod obișnuit. Nu era o investigație jurnalistică.

Describe în linii mari ideea articolului, argumentând că ziarul va publica un reportaj pentru a semnala dispariția ideii de comunitate și umanitate din sânul societății. La final, solicită permisiunea de a vizita casa lui Viggo Hansen. Cel mai probabil, poliția avea să o redirecționeze către municipalitate, pentru că Primăria era, oficial, cea care administra proprietățile în astfel de situații. Era însă mai simplu să obțină acordul, dacă poliția nu avea obiecții.

După ce termină, se lăasă pe spătarul scaunului și-și duse mâinile la ceafă. Dincolo de fereastră, zăpada se așternea în strat gros. De când venise ea la birou, trebuia să se fi depus deja o jumătate de metru. Probabil că

Sandersen îl pusese pe unul dintre redactori să scrie un articol despre haosul creat de zăpadă.

Se apropie iar de birou și ridică telefonul. Formă numărul tatălui său, ca să-i spună că avea să stea la el câteva zile. Acesta nu răspunse. Ea ridică privirea la ceas. Era nouă și un sfert. Probabil că tatăl ei adormise pe canapea.